

Po zimi je bilo drugače. Takrat so prenehali izprehodi, naš strijček je sedel po ves božji dan v svojej gorkejši čumnati, premetaval velike knjige in pušil tobak. Nù, ko smo prišli otroci k njemu, takrat nam je jel kaj pripovedovati. Saj je tudi imel kaj, hodil je mnogo po svetu in bil celó onkraj morja. Razprostrl je takrat pred nami velike zemljevide, katerih mi niti prav razumeli nismo. Iskali smo, iskali v njih našo vasico, ali našli je nismo, le glavno mesto naše dežele je bilo zaznamovano s črno pičico. To je vender preveč, da niso zaznamovali naše vasi, mislili smo si. Kaj pa vender mislijo ti gospodje, kaj smo mi! Strijček je pa vlekel po zemljevidu s paličico in nam kazal, kje je on vse bil. Takrat smo otroci spoznali, da je bil strijček daleč, daleč, in še bolj smo ga spoštovali. Nù, od onod, kjer bi imela biti naša vasica po mnenji našega strijčka, bilo je do glavnega mesta komaj toliko, kolikor je muha dolga in vender se pride tjà komaj v dveh dneh, a do tam, kjer je bil strijček, bilo je nekoliko pedí, se vé, da naših, pa recite, da ni bil naš strijček daleč? Pripovedoval nam je o brezkončnem morji, o velikih mestih, o hitrih ladijah, a mi smo ga poslušali z odprtimi ušesi in usti. Vsi smo želeli jedenkrat tjà, kjer je bil naš dobri strijček.

Minulo je moje veselo življenje, ko sem moral po želji roditeljev v mestno šolo. Težko sem se ločil od starišev in dóma, težko od starega strijčka. Smijal se mi je dobri strijček in dejal — pojdi, pojdi, postaneš še kdaj gospod, in potlej bodeš tudi ti lahko popotoval, kakor sem popotoval jaz, to se zna, da tvojega strijčka takrat ne bode več na svetu! To reki, podaril mi je v spomin lepo knjigo s podobami. Otišal sem jokajoč se in si mislil, da ne bodem nikdar več videl svojega strijčka. Kadar koli sem utegnil, pregledoval sem v mestu ono knjigo s podobami in se spominjal nanj. Vender dobil sem ga še mnogokrat zdravega in veselega, ko sem se vračeval iz mesta na počitnice, le brada mu je še bolj posivela. Zdaj sem njegova pripovedovanja še raje poslušal, saj sem ga bolj razumel. Učil sem se v mestu tudi o ónem, o čemer mi je strijček pripovedoval. In zopet sem se vrnil v mesto in zopet prišel na počitnice, a našel nisem več dobrega svojega strijčka — —

Spisal P. V—j.

Veverica in volk.

(Basen.)

Veverica je skakala z vejice na vejico in padla na spečega volka. Volk poskoči in jo hoče snesti. Veverica prosi: „Izpusti me!“ — Volk reče: „Dobro, jaz te izpustim, samó povej mi, zakaj ste veverice takó vesele. Meni vselej mrzi, ko vas gledam na vrhu dreves veselo se igrati in skakati.“ — Veverica reče: „Pusti me poprej na drevo, z drevesa ti hočem vse povedati, a tukaj se te bojim. Volk jo izpusti, veverica spleza na drevo in reče volku: „Tebi zato mrzi, ker si hudoben; a veverice smo zato vesele, ker smo dobre in ne storimo nikomur zlá!“

(Iz ruščine prel. Ant. Jaklič.)

